

Det forstår jeg godt, men på ét punkt er jeg enig med hr. Albrechtsen og også i den berettigede kritik, hr. Albrechtsen kommer med om forslaget. Det er det afsnit, som drejede sig om beboernes indflydelse. Jeg havde ikke mere tid i første omgang, og derfor kunne jeg ikke komme ind på det.

En af de ting, som skræmmer mig, er, at beboerne og ejerne i og for sig kan komme ud for nogle byfornylelsesbeslutninger, hvor niveauet ligger i en klasse og i en størrelsesorden, som fjerner enhver mulighed for, at beboerne fortsat kan bo på det sted. Og det synes jeg er forargeligt. Jeg synes, at man oven i købet skal have vetoret for sådan nogle vilde projekter.

En af de sager, som vi har haft i Boligudvalget, som belyser det, er jo den berømte andelsboligforening i Ahornsgade, hvor man laver et byfornylelsesprojekt, som gør, at en andelsboligforening med 30 beboere får besked på, at de 20 skal smides ud, og så skal de i øvrigt have en regning med, selv om de har købt og betalt deres egen bolig. Det skal de, fordi Byfornylelsesudvalget under Københavns Kommune har besluttet, at byfornylelsesniveauet skal være sådan, at man slet kan have med det at gøre. Man vil ikke byforny, og kommunen vil gå ind og have revet baghuset ned. Så på det punkt er jeg helt enig med hr. Keld Albrechtsen. Og det håber jeg vi kan gøre noget ved.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Som jeg har opfattet det, men der må ministeren jo ind og besvare det, hvis det er forkert, hvad jeg siger, er det sådan, at man fra beboernes side, når et projekt først ligger der, kan få penge til at vurdere det og også med et flertal nedlægge et veto imod det.

Problemet er jo, om det er en beskyttelse nok. Det, der er Enhedslistens forslag – det er bare for at være helt præcis også i forhold til fru Kirsten Jacobsen, som jeg så håber kan støtte det forslag, vi har – er, at man fremrykker beboerindflydelsen og giver beboerne indflydelse på selve opstillingen af projektet allerede fra starten, for det vil mindske risikoen for, at et snævert flertal af beboerne ikke vil nedlægge veto og sælger et stort mindretal af beboerne, som kan komme i en vanskelig situation.

Der er problemer i det her, som jeg så håber et sådant forslag om fremrykning kan være med til at løse. Og hvis vi kan samarbejde med fru

Kirsten Jacobsen om det, så skal jeg kun være glad for det.

Addi Andersen (CD):

Vi er i dag nået så langt i boligpolitikken, at det ikke længere er mangel på regulære boliger, som er drivkraften. Hvis man ser på boligstandarden, er vi nået langt.

Men der er stadig noget, som skal gøres. Der findes stadig boliger med utidssvarende opvarmning og uden eget toilet og bad. Både i større og mindre byer og i landområderne findes bygninger, der trænger til en kærlig hånd. Byfornyelse koster penge, det kan mærkes på husholdningsbudgettet, det kan mærkes af boligejeren. Så når bygninger af den ene eller anden slags begynder at trænge til en renovering, eller når deres indretning med tiden bliver gammeldags, kan det være mere af nød end af lyst, at man foretager en investering.

For CD er udgangspunktet for byfornylelsespolitikken derfor, at vi skal give ejerne og lejerne den starthjælp, som kan få sat boligforbedringerne i gang. Og vi ser positivt på, at krumtappen i byfornylelsesbeslutningen er lagt lokalt.

Byfornyelse er en nødvendig, men dyr opgave. Den har et boligsocialt sigte, den er bygningsbevarende og har et bygningskulturelt sigte. Det sidste er ikke uden betydning.

I landdistrikterne finder vi også bevaringsværdige bygninger, bygninger, som er bygget efter metoder og med materialer, der er dyrere end materialerne i moderne byggeri. Her er der et behov for støtte, som vi ikke må glemme. Vi har et behov for at prioritere udviklingen uden for byerne. Et løft af boligmassen dér kan være med til at gøre det mere attraktivt at bosætte sig uden for byområderne.

Derfor er vi i CD lidt betænkelige ved måden, bygningsforbedringsudvalgene finansieres på. Vi frygter, at kravet om 1/3 private midler, som det p.t. er udformet, vil føre til, at der ikke kan rejses tilstrækkelige midler i forhold til behovene. CD vil i hvert fald gerne have vished for, at de private midler og den velvilje, som finansiering forudsætter, virkelig findes.

Bagatelgrænsen, som nu indføres, ser vi positivt på. Det er godt, hvis vi på en gang både kan koncentrere byfornylelsen om de større opgaver og fjerne de småsager, som mere lignede vedligeholdelse end egentlig byfornyelse. Men vil bagatelgrænsen altid virke efter hensigten? Den kunne jo friste til at lade tingene udføre dyrere end nødvendigt for at få hjælp til finansieringen.